

Hundreder fulgte i gaar Robert Holm til graven -

Paa en kold og sludfyldt efteraarsdag tog Horsens afsked med sin afholdte borgmester

Paa en kold, sludfyldt efteraarsdag blev borgmester Robert Holm i gaar ført til sit sidste hvilested. Det skete ved en af de største begravelser i Horsens nogensinde. Hundreder af mennesker var mødt op i Klosterkirken, der var smykket med levende lys, for at tage afsked med et menneske, som alle saa op til og respekterede. Fra nær og fjern var mennesker stævnet til Horsens for at bringe Robert Holm den sidste hilsen og bevidne familien deres deltagelse.

Saa mange kranse var der, at de ikke kunne rummes i kirken, men blev placeret paa begge sider af stien paa Klosterkirkegården fra indgangslaagen til kirkeporten. De mange baand fortalte mere end mange ord, at hilsenerne kom fra alle samfundslag, og det samme var det store følge, der var mødt op, udtryk for. Højtideligheden i kirken, saa enkel som den var, fik et haade smukt og bevægende forløb.

Mens organist Hedegaard Sørensen præluderede, blev Robert Holms baare ført ind i kirkerummet baaret af repræsentanter for kommunens tjenestemænd og fulgt af de efterladte. Faner fra Arbejdsmændenes Fagforening og Socialdemokratisk Forbund dannede æresvagt ved kisten, der stod paa den sorte katafalk omgivet af hvide blomster. Højtideligheden indledtes af Det jyske Kammerorkester, der som en hyldest til den afdøde lod kirken fylde med skøn musik.

En af de salmer, som Robert Holm holdt saa meget af, „Nærme, Gud, til dig“ blev sunget, hvorefter kirkens sognepræst, provst Povl Kullerich, traadte hen til baaren for at holde mindetalen. Provsten sagde:

Mindetalen i kirken

Midt i vor by ligger denne kirke, som gennem aarhundreder har været vidne til det liv, som denne bys borgere har levet. Den har set, at folk kom her glade og lykkelige med lyst til at synge og sige tak. Og den har set folk komme her mærket af sorg og savn.

„I kirkens korsgang under ranke søjler gaar klang af daabens vand og gravens nøgler“.

Nu i dag skal den saa igen være vidne til sorgen. Vi er samlet om vor borgmesters baare i fælles sorg med hans hustru og datter. Fordi vi kom til at holde af Robert Holm, vil vi ikke glemme ham. Det gælder naturligvis ikke mindst jer, der stod ham nærmest. En trofast og livsglad ægtefælle og en far, der kom til at staa for jer som den bedste ven — det minde kan ikke slettes af jeres hjerter. Men det gælder ogsaa for os, der mere og mere lærte at værdsætte hans venskab. Jeg ved, at I paa mange maader har faaet utallige vidnesbyrd om, at foruden jer er der mange, som føler, at de har mistet — ikke blot en dygtig og flittig mand, men meget mere en god ven og kammerat.

Om den indsats, som Robert Holm har øvet her i vor by, skal jeg ikke tale. Det er der andre, der allerede har gjort smukt og rigtigt. Hvad denne del af Robert Holms liv angaar, har han efterladt sig det smukkeste minde. Men vi, der fik lov til at lære den Robert Holm at kende, som var bag den travle og arbejdsglade borgmester, kom til at værdsætte hans venskab, der var præget af hans livsglæde og taknemmelighed, men som ogsaa kunne faa en tone af alvor, fordi der bag travlheden ogsaa var en optagethed af livets maal og mening. Naar livet satte ham paa de alvorligste prøvelser, som et menneske kan sættes paa, var han ikke bange for at vedgaa, at han ikke blot ansaa livet for en endeløs vandring mod død og grav. Døden i alle dens afskygninger var for Robert Holm noget fjendsk, som kunne ængste ham. Men ogsaa for ham var freden og hvilen at finde med et Fadervor i pagt.

Nu er Robert Holm ikke mere blandt os. Men ind i det, der er jeres og vor sorg i dag, faar jeg lov at forkynde et godt og glædeligt budskab for jer og for alle, der vil høre og tro det, om Guds kærlighed og magt, der ikke tilintetgøres af døden, som alt vort gør. Jeg er sat til at bringe det budskab videre, at Gud er almægtig, hvilket betyder, at end ikke foran dødens port gør han holdt. Selv hvor døden er, er Gud ikke sat fra styret. Gud vil ikke døden. Men selv naar døden kommer, er vi ikke uden for Guds magtomraade. Han kan gribe det, der sker, og faa noget mærkeligt herligt ud af det, som i dag er jeres store sorg.

Vi indrømmer ærligt, at der er meget i dette, som vi slet ikke kan forstaa eller forklare. Netop naar vi samles ved en lejlighed som denne, er vor kristentro sat paa sin alvorligste prøve. For her er vi ude, hvor intet menneske eller menne-

skeligt kan hjælpe os. Hvis ikke det er sandt, som Vorherre Jesus forkyndte om Gud, saa falder det hele. Enten maa Gud nu gribe ind, eller der sker intet. Det bliver vi mindet om i dag.

„Vi lukker ikke øjnene“

Vi her i den kristne menighed prøver ikke et øjeblik at lukke øjnene for den kendsgerning, som dødsattesten udgør. Vi ved ogsaa om de tre alen jord. Ogsaa vi maa indrømme, at „af jord er du kommet og til jord skal du blive“. Vi ved ogsaa, naar vi følges med hinanden ud til kirkegården, ledsages vi af vantroens spot og haanlige blik. „Netop kirkegården viser dog, at al jeres kristentro hjælper jer ikke det mindste! Ja, hvis jeres frelser i sin tid havde skænket et tegn fra himlen til dem, der bad ham derom, var det en anden sag!“

Og dog forkynder vi her fortroingsfuldt vor tro paa den Gud, som fører sin almægtigsvilje igennem paa tværs af al vor afmagt. Gud vil det, og naar Gud vil det, kan vi trygt gaa ud fra, at han ogsaa mægter det, hvor mærkeligt det saa ellers ser ud i vore øjne. Vor frelse beror paa, at Jesu evige liv i daaben er indplantet i os, og vi vil bekræfte hinanden i vor tro paa, at han, som engang begyndte en god gerning i os, ogsaa vil fuldføre den indtil Jesu Kristi egen dag. Trods alt. Ogsaa trods forkæmpehedens anmassende forsøg paa at øde vort haab.

Vi skal igennem smerten

Kød og blod — siger Paulus — kan ikke arve Guds rige. Og det har han ret i. Men i køds og blods dragt indlemmes vi i daaben i det borgerskab, som er i himlen. „Saa i alt for onde dage, glade vi herfra kan drage, did hvor der er evig fred!“

Naar døden tager om én af vore kære, smertes det os ind i vort inderste. Men igennem denne smerte skal vi. Men i Jesu navn skal vi netop igennem den, og som Paaske-

evangeliet beretter, at det gik for ham, at døden blev indgangen til livet, skal det gaa for os og for dem, der med os deler det evige livs haab i Jesus Kristus. Saadan og ikke anderledes er vor sejrns vej, og selv de bitreste trængsler skal ikke berøve os troen paa, at den saa ogsaa fører igennem.

I det skjulte har Gud banet sejrns vej for os. Den fører tværs gennem en verden af sorg og nød, skuffelser og død, men den fører igennem. Vi kristne skammer os ikke ved evangeliet. Vi vedgaa, at vi tror, at Vorherre Jesus staaar paa den anden side graven for at føre dem, der vil have med ham at gøre, frelst hjem til Gud. Vi indrømmer døden dens magt, vi kender dens gru. Vi ved intet andet om den, end at den er død. Men vort haab staaar til Kristus.

Gud hjælpe jer til daglig at leve med denne glæde og dette haab, for saa kan I i dag tage afsked med et smil, selv om det maaske skal frem gennem taarer.

Gud være med jer.

Holdt ved raadhuset

Derefter sang koncertsanger Brisson Jørgensen „Kun en dag, et øjeblik ad gangen“, og da de sidste toner af „Tænk, naar engang den taage er forsvunden“ var døet ud, blev kisten baaret ud til rustvognen af medlemmer af den socialdemokratiske byrådsgruppe. Overalt langs sørgetogets rute stod Horsens-borgere med blottede hoveder for at sige farvel til deres borgmester. Fra Klosterkirken og den katolske kirke klang klokkerne ud over den regnvaade by, og overalt var Dannebrog sat paa halv.

Ved raadhuset standsede ligtoget op, og formændene for de fire byrådsgrupper lagde en blomsterhilsen ved kisten. Paa gaden var der

strøet blomster og gran. Paa Nordre kirkegaard foretog provst Kullerich jordpaakastelsen, fulget sang „Klokken slaar, tiden gaar“, hvorefter familien traadte hen til graven til et sidste bevæget farvel til Robert Holm. Paa familiens vegne takkede borgmesterens svigersøn, arkitekt J. G. Ibsen, for den store deltagelse og for den medfølelse, der er strømmet ikke mindst fru Metha Holm og datteren Bodil i møde de sidste tunge dage.

De mange kranse

Blandt de mange kranse til baaren var følgende signerede:

Horsens tekniske Skole, Ingeniørskolen i Horsens, Horsens Brandkorpsforening, Hanne og Ove Hede Nielsen, samtlige beboere i Arentzens Minde, personalet paa belysningsvæsenet, murerens fagforening, D. L. K Horsens afd., amtsygehuset i Brædstrup, bryggerarbejdernes fagforening, havnearbejdernes fagforening, B 1940, arbejderne paa renholdningen, Marineforeningen i Horsens, Skanderborg Amt og Bjerre Herreds Husmandsforening, Bygholm Landbrugsskole, arbejderne ved vejvæsenet, Horsens Lærerforening, Horsens Murerforening, forvaringsanstalten og særfængslet i Horsens, D.U.I., Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds Horsens-afdeling, Venstres byrådsgruppe, I. P. Holmboe og Søn, E. og O. Hede Nielsen, Det maritime Hjemmeværn, overretssagfører Danjelsens legat, Scanad, Hatting-Torsted sogneraad, Raackmanns fabrikker, Jysk Aktuel, A/S Horsens Trælasthandel, Horsens Folkeblad, Horsens havn, Horsens—Odder Tjenerforening, Horsensegnens Lastbilforening, kommunens ekstraarbejdere, Horsens Motor Compagni, Foreningens af Gravens Handlende, Horsens Lastbilstation, Vejle amtsraad, Arbejdernes Forsamlingsbygning, sygekassen Horsens, chaufførernes fagforening, H.K. Horsens, Dansk

Det bevægede øjeblik, da rustvognen med det store følge gjorde holdt foran raadhuset, hvor byrådet lagde sin sidste blomsterhilsen til Robert Holm